

(המשך מעמוד 51)

ממזרות, שלמעמים משחקות יותר מאשר כל דבר אחר בגופו. אחרי-כך היו מחיאות-כפיים סוערות, והמסך הורס חמש פעמים, והקהל עמד על רגליו וצעק. בראבו! ואחרי-כך קהל המערצים, שחיכה לו בפתח התיאטרון וביקש חתימה בנימוס בריטי מאופק, והמלצרים במיסעדת המלון - למרות שהוא כבר 16 שנים מצליחן ביני-לאומי, לא יכולתי שלא לחשוב שוב: טופול שיחק אותה.

הוא לא מתנהג כמצליחן. הוא נחמד, לבני, עם המון הומור. שיחות-הטלפון שלו מתנהלות בעברית יותר מאשר באנגלית. דקה לפני שהוא עולה הבימה הוא מטלפן הביתה, לרחוב דוב הזו בתל-אביב, אומר שלום לבן עומר, מדבר עם האשה גליה המספרת לו שהיא הולכת לראות הצגה בקאמרי, מטלפן ללונדון לוודא שעדי בסדר. הוא נחשב איש-מישפחה למופת.

לוראייטי. לא צריך דימיון מפותח כדי להבין מה מצבו הכספי של אדם, היכול לוותר בקלות על רווחים שהם בחחלט לא קטנים בקנה-מידה ישראל. הוא חי בישראל וגם בלונדון. אבל למרות שמוזה 16 שנים יש לו דירה במיד-ווייל, איזור-יוקרה לונדוני, הוא טוען שביתו האמיתי הוא ברחוב דוב הזו בתל-אביב. הוא בראש וראשונה שחקן ישראלי, גם אנחנו רואים אותו כך.

מדוע החלטת לכתוב את הביוגרפיה שלך?

יום אחד הגעתי לנמלה-העופה בלוד, ופשה וגליה חיכו לי, כאילו לקחת אותי הביתה. בדרך הם הכניסו אותי לאולפני הרצליה, בתואנה שצריך לסדר שם ששהו. שם חיכו לי 600 חברי, ונפלתי לתוך התוכנית חיים שכאלה.

טופול ב.בנר על הגג ב-1967 בלונדון. הלכתי ללקחת הנח"ל ברגשות מעורבים -

ומישפחה טופול נחשבת המאושרת שבמישפחות השחקנים בישראל. הוא שיחק כבר לצידם של גדולי השחקנים בעולם, תחת שרביטם של ביטאים מפורסמים. הוא מה שמכונה בעגה הבינלאומית, סלבריטי, והוא עדיין מתרגש מסיפורי הלקת הנח"ל. לא קרה לו מה שקרה למצליחונים ישראליים אחרים, שהצליחו הרבה פחות ממנו. הוא לא שוכח מילים בעברית, ובחחלט לא קל לו יותר להתבטא באנגלית.

הוא כעת רוכב שנית על גלי ההצלחה של כנר על הגג. הביקורות שהראה לי יצאו

כשפנול הציע לי לעשות את "כנר על הגג" שלחתי לו מיברק: המחזה לא מוצא חן בעיני, והתפקיד לא מעניין אותי

מעורן כדי להלל ולשבח את ההצגה, ובעיקר אותו. ובאחת מהן היה כתוב: טופול - האגדה החיה. כמעט ברור ש.כנר יכבוש בשנית גם את וסט-אנד. הוא השתתף בסידרת הטלוויזיה "רוחות מילחמה" על-פי תרומן המפורסם. הוא הרמן ווק. גם על תפקידו כסידרה לצידם של רובט מיצ'אם ואלי מק-גרו. הוא קיבל ביקורות נלהבות, הוא מספר לי. ויחד עם זאת מעניין אותו לעשות תפקיד בסרט ישראלי, לשחק בעברית פעם נוספת. הוא תורם את כל רוחו בארץ

הייתי רוצה שתקראי את כל הספר. אבל אם את מתעקשת נו, טוב. זו קומביניציה של חוויות בגרות וילדות, מחשבות על המיקצוע, מסעות ופגישות עם אנשים - סך-הכל, פחות או יותר, כל מה שאני יודע לומר. כי הכתיבה היא לא המיקצוע המרכזי שלי.

אבל את מרברת על מומנטים חשובים לי בספר, או זו אחת מחוויות הילדות החזקות ביותר שלי, החוויה הקשה ביותר אולי, פגישתי עם המוות.

מוות במשפחה?

לא, המוות של יאיר שטרן. הייתי נוכח בזמן הרצח של יאיר שטרן?

לא כשמורטון ירה, אלא כשהורידו את הגופה. יאיר נרצח ברחוב מירוחי ב' מס' 8. אנחנו גרנו ברחוב מירוחי ב' מס' 18. למדתי אז במשמרת שנייה בתכנומי. הייתי בן 7 וזו היתה חוויה די קשה.

אני זוכר אלונקה שמונחת עליה גופה וסדין לבן, אני זוכר את הכנסת הגופה למשורין, אני שומע את טריקת-הדלת ואת המקלען שמכוון את המקלען נגד הרב איסר ידידיה פרנקל והגברת בכוכביץ' מהמכולת, ואחר כך המשוריינים נסוגים, והחיילים הבריטים הנסוגים לאחור, אל המכונית מכוונים את המקלעים כאילו שבוכר ביץ', אני והרב פרנקל עומרים לעלות עליהם.

אני זוכר את אנשי-החוק מסתלקים מהמקום כאילו שהם עברו עברה. כל הדברים האלה ביחד משחקים - איך לומר? לא סרט - אבל רצים בתוך המוות, האחד בתוך השני.

אני זוכר את המעש מודבק על הקיר עליידי חברה עם מיטפחות וכוכביץ'מבל, ואני מריח את ריח הרבקה, שהיה חמוץ.

אני רואה תמונה של יאיר עם עניבה, תמונה של איש מהוגן - לא תמונה של טרוריסט, אלא של איש נורמלי לגמרי - ואני רואה בפעם הראשונה את האותיות "הי"ד". והקס "הי"ד" מתחבר עם קדושה.

את יודעת מה זה עשה כל זה לילד בן 7?

בורוכוב, והייתי נער עובד שעבד כרפוס דבר כפועל-דפוס. החלליות הכי מצחיקות שלי היו כשעבדנו על זלמן רובשוב, הוא זלמן שזר המנחה, שהיה פעם עורך דבר והיה בא לבקר כרפוס. שחקן?

עד היום אני לא יודע, גם היום יש לי ספקות. הלכת מייד ללהקה צבאית? מה פיתאום! יצאתי להכשרה עוד לפני שהתגייסתי. מי חשב על להקה צבאית? הרוך

המפיקים של כנר שאלו אחי אם אני דחי. אמרתי שאני לא עובד ביוס-כיפור ובראש-השנה, ומאז הסטיף הזה נמצא בכל חוזה שלי

שלי זה אלה שנרפקו ולא הספיקו להיות בפלמ"ח או במחתרות, והפסידו את מילחמת העצמאות. אנחנו היינו אלה שורקו לנו את הקמת המעברות. הנח"ל הקים אוהלים וגידל עגבניות. הפלמ"ח התפטר ואמר: נלך לאוניברסיטה. הפלמ"חניק חיפש את המחר. למעשה, פעולות-התגמול התחילו ב-52'53. עד אז גידלו עגבניות. זו היתה תקופה עם הרבה רביליות, שנסתיימה תמיד בכך שמתנגדים חדרו לארץ ואו"ם היה קובע שהעיקבות הובילו לגבול, ובוזה נגמר העניין. עד שמישהו אמר: אם העיקבות הובילו לגבול, אז נעבור את הגבול ונחפש את העיקבות. או"ם היה אז אלוהים כלייכול. מי העז להטיל אז ספק או דופי באו"ם?

שחקן? יאיר נרצח ברחוב מירוחי ב' מס' 8. אנחנו גרנו ברחוב מירוחי ב' מס' 18. למדתי אז במשמרת שנייה בתכנומי. הייתי בן 7 וזו היתה חוויה די קשה. אני זוכר אלונקה שמונחת עליה גופה וסדין לבן, אני זוכר את הכנסת הגופה למשורין, אני שומע את טריקת-הדלת ואת המקלען שמכוון את המקלען נגד הרב איסר ידידיה פרנקל והגברת בכוכביץ' מהמכולת, ואחר כך המשוריינים נסוגים, והחיילים הבריטים הנסוגים לאחור, אל המכונית מכוונים את המקלעים כאילו שבוכר ביץ', אני והרב פרנקל עומרים לעלות עליהם. אני זוכר את אנשי-החוק מסתלקים מהמקום כאילו שהם עברו עברה. כל הדברים האלה ביחד משחקים - איך לומר? לא סרט - אבל רצים בתוך המוות, האחד בתוך השני. אני זוכר את המעש מודבק על הקיר עליידי חברה עם מיטפחות וכוכביץ'מבל, ואני מריח את ריח הרבקה, שהיה חמוץ. אני רואה תמונה של יאיר עם עניבה, תמונה של איש מהוגן - לא תמונה של טרוריסט, אלא של איש נורמלי לגמרי - ואני רואה בפעם הראשונה את האותיות "הי"ד". והקס "הי"ד" מתחבר עם קדושה. את יודעת מה זה עשה כל זה לילד בן 7?

את יודעת מה זה עשה כל זה לילד בן 7?

טופול ב.בנר על הגג ב-1983 בקובנטרי - חלמתי לעבור עם סופאמו לצנחנים!

ללקחת הנח"ל היה שיר נגד או"ם, והצנחורה פסלה אותו. זה היה דבר קדוש, האו"ם, והם פחדו שראג האמרשילד ידע על השיר של להקת הנח"ל.

אין הגעת ללהקת הנח"ל? הייתי במחזור ח' של קורס מ"כ בכית-דרס, אחרי שעברתי הכשרה בגבע ועמדת להצטרף אחר כך למשמר-דויד.

עברתי קורס מ"כ"ם וקיבלתי את הדרגה הנכספת של רב"ט, והובטח לי שאני עובר עם סופאפו לצנחנים. יחד אתה בקורס היה בייליס, ולשנינו היה קול חזק, והיינו מספרים לחברה בריחות צבאיות חבוטות, שקיימות מהיום שהמציאו צנא: על הרס"ר ועל הרס"פ. יום אחד הגיעה להקת נחל להופיע עם סטארים כמו יונה עטרי ויוסי בנאי, והחלטנו לעשות דבר נוראי: מה שלא יהיה - אנחנו לא צוחקים! וכך ישבנו חצי שעה, והם עברו קשה מאוד - ושום דבר, כלום. ואנחנו לא היינו חברה שלא ידעו עברית. היו אז הרבה צבא שלא ידעו עברית אנחנו היינו השמנת של תנועות-הנוער, והם ידעו את זה. אבל שום דבר: לא צחקנו בכלל.

אני מרגיש את ריחות השכונה. גרנו בפלורנסין פינת מירוחי, והיה שם בית-כנסת ספרדי ובוכרי, והיו שם חסידים בשטיבעלאך ומבתי-ימירדש. היינו נכנסים לבית-הכנסת, ואני עדיין יכול לשמוע את הליחשושים שבין מינחה ומעריב - והכל מתערבב למין החוויה שהרימה לי את רמת האדרינלין ברם, חוויה של גורל, ושותפות, ורצון, יחד עם ידיעה שאבא בהגנה, ולמעלה, הבנים של פיקצ'בסקי - האחד בהגנה והשני בלחי".

כשביל ילד זה היה המוך-המוון וכבר, יותר כבר מאשר למבוגרים.

ספר לי על הבית שבו גדלת. הוררים, שניהם ממוצא רוסי-פולני. אמא שלי היתה תופרת ואבא שלי היה פועל פשוט, טייה. שניהם הגיעו מפולניה. אני הייתי הבכור, והיו - וישנו, ברוך השם - עוד שתי אחיות. אבא היה מעורב בהגנה, וגרנו בחדר אחד כמו כולם: חמש נפשות בחדר. בחדר השני גרה מישפחה של ארבע נפשות, שיחד איתם התחלקנו במיטבח אחד בבית-שימוש משותף, והיה חם וטוב. אחר כך הייתי בתנועת הנוער העובד בקן